

18. Зима - та

Колко свѣтливо позорище ся явява прѣдъ очи ны, кога слѣнце-то, като отстранява съ великолѣпие множество-то на неравны-ты облацы, кои-то прѣпятствувать на тържества-та му, угрѣва съ добротворнѣж-тѣ си свѣтлинѣж; наши-ты горы млечеливы и наши-ты полѣны засѣхнали отъ замразително-то духанье на яростны-ты дѣтца Еолоу (1).

Щѣ идѣ прочее да търсѣ по върхове-ты на горы, кои-то увѣнчавать краснѣж-тѣ си и свободнѣж Елветійѣж; безкрайни-ти онѣя ледове и вечни снѣгове, на кои-то твърдостъ-та и бѣлизникавый цвѣтъ дава на естествословеца, единѣж твърдѣ простра-ненѣж прѣдмѣтъ съ новы системы зарадъ врѣмена-та прѣдъ потопа и заради начяло-то на нѣчта-та. О непостижими тайнства одного Господаря на природж-тѣж! Внѣтрѣшности-ты на тѣя камѣне намусени може бы да скривать нѣкои си огненны потоцы утаени. Етна, покрита отъ снѣгъ, не ли хвърга на небеса горѣщи-ты си лавы? и отъ нѣй-нѣж-тѣ пазвѣж, не ли ся вижда да извирѣтъ запалени рѣкы, на кои-то твърды-ты вѣлмы, и упостоятелни-ты рудны жилы, бѣгать съ единѣж скоростъ по подѣны-ты, трошѣтъ и завличѣтъ сичко онова

(1) Еолъ, Богъ на вѣтрове-ты кой-то сѣдѣше на единѣж отъ елійскы-ты острове.